

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 176/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti INVITA, s. r. o., Jazerná 3, Košice, IČO 36 853 020, zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Radačovským, Žriedlová 3, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietané porušenie čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 4, čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 30 Cbi 15/2017-194 z 8. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti INVITA, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti INVITA, s. r. o., Jazerná 3, Košice, IČO 36 853 020 (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj namietané porušenie čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 4, čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30 Cbi 15/2017-194 z 8. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplývajú tieto skutočnosti:

«Okresným súdom Košice I bola pod spisovou značkou 32R/1/2017 vedená reštrukturalizácia voči sťažovateľovi. Vo veci povolenej reštrukturalizácie si obchodná spoločnosť Airol Assets AG, so sídlom Nüscherstr. 31, Zürich, Švajčiarsko, identifikačné číslo: CH - 020.3.025.834 - 3 prihlásila svoju pohľadávku v celkovej výške 1.799.264,19 EUR. Táto prihlásená pohľadávka Airol Assets AG ako veriteľa bola reštrukturalizačným správcom popretá čo do právneho dôvodu, výšky a vymáhateľnosti v celom rozsahu. Veriteľ Airol Assets AG ako žalobca následne podal na Okresný súd Košice I žalobu o určenie popretej pohľadávky. Žalobca Airol Assets AG... proti žalovanému INVITA, s.r.o., so sídlom Jazerná 3, 040 12 Košice vo veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod spisovou značkou 30Cbi/15/2017 sa domáhal voči žalovanému určenia popretej pohľadávky v celkovej výške 1.799.264,19 EUR.

Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 19.09.2018, sp.zn. 30Cbi/15/2017 bolo konanie o určenie popretej pohľadávky zastavené, pričom rovnakým uznesením súd zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania

v plnej výške 100%, ktoré bol povinný uhradiť žalobca. Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 19.09.2018, sp.zn. 30Cbi/15/2017 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 06.11.2018.

Následne, Okresný súd Košice I vydal dňa 23.11.2018 uznesenie, sp.zn. 30Cbi/15/2017, ktorým žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 233,74 EUR z titulu náhrady trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Mareka Radačovského, Žriedlová 3, Košice, do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia.

Žalovaný podal proti Uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 23.11.2018, sp.zn. 30Cbi/15/2017 sťažnosť zo dňa 10.12.2018, keďže Okresný súd Košice I podľa názoru žalovaného nepostupoval v súlade s Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj len ako „vyhláška“), otázku vyčíslenia trov nesprávne právne posúdil, pričom zároveň došlo k nesprávnej kvantifikácii úkonov právnej služby, za ktoré patrila žalovanému náhrada trov právneho zastúpenia. Žalovaný zároveň v podanej sťažnosti vyčíslil trovy právneho zastúpenia ako aj uviedol hodnotu jedného úkonu právnej služby.

Dňa 23.03.2019 bolo žalovanému doručené Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 08.03.2019, č.k. 30Cbi/15/2017 - 194, ktorým súd zmenil sťažnosťou napadnuté Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 23.11.2018, č.k. 30Cbi/15/2017-181, tak že: „Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 468,77 EUR z titulu náhrady trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Marek Radačovský, Žriedlová 3,040 01 Košice, do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia.“ Podľa bodu 14. odôvodnenia sa Okresný súd Košice I nestotožnil s názorom žalovaného predneseným v sťažnosti, že hodnota jedného právneho úkonu právnej služby má byť vyčíslená podľa ustanovenia § 10 odsek 1 Vyhlášky MŠSR č. 655/2014 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Okresný súd Košice I sa vo svojom rozhodnutí odvoláva na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1M Obdo V 17/2006 s poukazom na skutočnosť, že konanie o určenie popretej pohľadávky ako incidenčné konanie je určovacím sporom. Podľa názoru Okresného súdu Košice I v zmysle uvedeného nemožno považovať hodnotu popretej pohľadávky prihlásenej do reštrukturalizačného konania a následne popretej správcom

za hodnotu (cenu) práva v zmysle, v ktorom sa tento pojem používa v ustanovení § 10 odsek 1 a nasl. vyhlášky. Okresný súd Košice I na základe uvedeného priznal žalovanému trovy konania na základe ustanovenia § 11 odsek 1 písmeno a) vyhlášky, podľa ktorého hodnota jedného úkonu právnej služby predstavuje jednu trinástinu výpočtového základu, čo v číselnom vyjadrení predstavuje v roku 2017 sumu vo výške 68,00 EUR bez DPH a v roku 2018 sumu vo výške 70,85 EUR bez DPH.»

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vytkla, že okresný súd sa v napadnutom uznesení nijako presvedčivo nevysporiadal s nastolenou právnou otázkou, ktorá vyšla najavo v prejednávanej veci, a to hodnotou jedného úkonu poskytnutej právnej služby, keďže nepredniesol žiadne kritéria ani úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že v prejednávanej veci pri rozhodovaní o výške trov nemožno použiť ustanovenie § 10 ods. 1 a nasl. vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie zmätočné, nezákonné a nepreskúmateľné. Je toho názoru, že v prejednávanej veci je úplne vylúčené použitie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, pretože hodnotu veci (práva) je možné určiť v peniazoch a možno ju určiť bez akýchkoľvek ťažkostí. Predmetom sporu bolo určenie popretej pohľadávky, ktorej výška predstavuje sumu 1 799 264,19 €. Predmetom konania bolo teda podľa sťažovateľky právo žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 1 799 264,19 €, pričom toto právo bolo v procese reštrukturalizácie sťažovateľky spochybnené.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné práva Sťažovateľa spoločnosti INVITA, s.r.o. so sídlom: Jazerná 3, 040 12 Košice, IČO: 36 853 020, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Košice I, oddiel Sro, vložka číslo: 20689/V podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, článku 20 ods. 1, 4 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na súdnu ochranu, článku 46 ods. 4 Ústavy SR a článku 51 ods. 1 Ústavy ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý proces, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 30Cbi/15/2017 - 194 zo dňa 08.03.2019 porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 30Cbi/15/2017 - 194 zo dňa 08.03.2019 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Košice I, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Okresný súd v Košice I je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania vo výške 826,28 EUR bez DPH, 991,54 EUR s DPH, a to do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

5. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola vec predbežne prerokovaná v treťom senáte ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

13. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

16. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

18. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

19. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

20. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

21. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných

súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

22. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

23. Ak procesný predpis vylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiu o trovách konania, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania (m. m. I. ÚS 56/2017).

24. Podstata základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu tohto základného práva patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

25. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné.

26. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

27. Podstata sťažovateľkiných námietok spočíva v jej nesúhlase s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého konanie o určenie popretej pohľadávky prihlásenej

v reštrukturalizačnom konaní je potrebné z hľadiska určenia tarifnej odmeny za úkon právnej služby považovať za také, ktorého hodnotu nie je možné vyjadriť v peniazoch.

28. Okresný súd sa v napadnutom uznesení odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Obdo V 17/2006 s poukazom na skutočnosť, že konanie o určenie popretej pohľadávky ako incidenčné konanie je určovacím sporom. Podľa jeho názoru v zmysle uvedeného nemožno považovať hodnotu popretej pohľadávky prihlásenej do reštrukturalizačného konania a následne popretej správcom za hodnotu (cenu) práva v zmysle, v ktorom sa tento pojem používa v ustanovení § 10 ods. 1 a nasl. vyhlášky. Okresný súd na základe uvedeného priznal sťažovateľke ako žalovanému trovy konania na základe ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

29. Ústavný súd posúdením obsahu napadnutého uznesenia z ústavne významných hľadísk dospel k záveru, že okresný súd primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky a vysporiadal sa s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie o trovách konania. V procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov zo strany okresného súdu teda nebol obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípmi spravodlivosti tak, ako to v podanej ústavnej sťažnosti tvrdí sťažovateľka.

30. Nadväzne na to ústavný súd poukazuje aj na svoje uznesenie sp. zn. III. ÚS 534/2011 z 13. decembra 2011, v ktorom odkazuje na judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v obdobných právnych veciach ustálená v predchádzajúcom období a bola publikovaná v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 63/2008 (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 17/2006), podľa ktorej *„žaloba o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky... z dôvodu jej popretia je určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Pri posudzovaní náhrady trov konania úspešnému účastníkovi preto platí, že výška tarifnej odmeny jeho advokáta sa určuje podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ako v spore s neoceniteľnou hodnotou veci.“*. Obdobne najvyšší súd rozhodol aj v uznesení sp. zn. 4 Obo 262/2007 z 8. apríla 2008, v odôvodnení ktorého uviedol, že *„konanie o tzv. incidenčnej žalobe je z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku zo žaloby určovacím sporom s jednotnou výškou*

súdneho poplatku, bez ohľadu na výšku pohľadávky, určenie pravosti ktorej je predmetom konania, v tomto prípade určenia neexistencie právneho dôvodu a výšky ktorej sa žalobca domáha. Podľa názoru odvolacieho súdu, preto aj z hľadiska určenia výšky tarifnej odmeny treba vychádzať z rovnakého princípu, takže žalobcovi patrí náhrada trov konania ako v určovacom spore s neoceniteľnou hodnotou veci. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že v danom prípade nie je možné vychádzať zo zaplateného súdneho poplatku, ako uviedol odvolateľ.“. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že napadnuté uznesenie okresného súdu je v súlade s judikatúrou ustálenou v predmetných prípadoch, a preto ho ústavný súd nepovažuje za arbitrárne a nevidí ani dôvod na zmenu svojej judikatúry.

31. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. K imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty, zahŕňajúci aj ochranu legálne nadobudnutých a legitímnych očakávaní (PL. ÚS 17/2014, PL. ÚS 53/2015), ktorých súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku, pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď; a tá sa v tomto prípade dala.

33. Ústavný súd v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva považuje za majetok nielen existujúci majetok vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, teda veci alebo iné aktíva, ktorých vlastníkom je táto osoba, ale i majetok, nadobudnutie vlastníctva, ktoré môže fyzická alebo právnická osoba legitímne očakávať.

34. Ako však už bolo vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uvedené, ústavný súd je toho názoru, že okresný súd ústavne konformne aplikoval ustanovenia vyhlášky; za tejto situácie sťažovateľka nemohla bez splnenia zákonných podmienok očakávať, že jej bude priznaný nárok na náhradu trov konania v ňou uplatnenej výške. Z uvedených dôvodov sťažovateľke nepatrila podľa názoru ústavného súdu ani legitímna nádej na nadobudnutie tohto majetku, a preto je vylúčené, aby rozhodnutím okresného súdu došlo k porušeniu jej práva na vlastníctvo, tak ako je toto

právo garantované v čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Za situácie, keď sťažovateľka nemala „majetok“, je už bez významu uvažovať o tom, či bola majetku zbavená, resp. či k zbaveniu majetku došlo za splnenia podmienok ustanovených ústavou.

35. Na základe uvedeného ústavný súd považuje aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, za zjavne neopodstatnenú.

36. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že tento článok ústavy je vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a ako taký má charakter všeobecných ústavných princípov. Napriek tomu, že je implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemá charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, m. m. I. ÚS 518/2013).

37. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy, z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že ich porušenie sťažovateľka namieta v spojitosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, a teda aj vo vzťahu k nim možno považovať ústavnú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu